

PAA KIRKEGAARDEN

Træd sagte over Kirkegaard
 før Dagen gaar paa Hæld,
 og mærk, hvor Stene Mæle faar,
 og Bølgeslag dit Hjerte naar
 fra Minders dybe Væld!

Ser du igen den gamle Mor
 med Barnebarn paa Skød?
 Hun talte milde, vise Ord,
 en signet Sæd i Hjerters Jord,
 hvor hendes Lov man lød.

Ser du igen hin Mand, der bar
 sin Byrde Dagen lang?
 En trofast, flittig, kærlig Far;
 mod Aften træt, dog Tanken klar,
 og Sjælen fuld af Sang.

Ser du, saa glad i Tjenerdragt,
 den liden Pige god –
 et Liv i Herrens Hænder lagt,
 et Takkens Offer, ydmygt bragt,
 til sidste Draabe Blod? –

Selv gaar jeg helst min stille Gang
 ad Kirkegaardens Sti,
 naar Klokkeren ringer Aftensang,
 og Bedeslagets dybe Klang
 er al min Melodi.

Saa standser jeg ved deres Grav,
 hvis Løb forlængst randt ud,
 men Solløys paa min Vej mig gav
 og Læskedrik og Støttstav
 og om det bedste Bud.

Da risler der saa varm en Strøm
 i hvert mit Ledemod
 af Skam, af Tak, af Længsel øm,
 af Suk: o Gud, mig ej fordøm,
 men gør som dem mig god.

Der falder Dug paa furet Kind,
 en Dag er festligt endt –
 og se: højt over Taarnets Tind
 staar rolig, hvid, i Straaleskin
 den første Stjerne tændt!

† Henry Larsen (1927).

Fig. 145. Fra Klemensker Kirkegaard.
 Foto: J. Th. 1936.